

En krönika om livet- Corona special

Senast jag skrev var 2008 och jag hade precis blivit äkta fru till min kära gubbe. I den näst sista rapporten skrev jag om vad vi hade gjort på vår semester. Jag måste erkänna att jag är glad att vi slutat med dessa strapatser för jag blev utmattad av att bara läsa om alla upptåg. Denna sommar har ju dock inte varit lik någon annan, inte för någon. Därför tänker jag här berätta om min hemester och kanske kan det ge inspiration till er som fortfarande tvingas till social distans ytterligare en tid.

Håll till godo.

Vi hade egentligen vår sommar väl planerad, för detta var året då vi skulle slå på stort tillsammans med hela min sida av släkten. Vi skulle resa, umgås och fira hundra-gubbe-jubileums-kalas tillsammans, men så blev det ju inte. I mars då världen stängde ner och vi insåg att resorna inte skulle bli av började jag istället leta efter något annat att förgylla semestern med. Mitt vanliga tidsfördriv under sommaren, att i fullständig panik sy årets medeltidskläder inför v32 i Visby, kändes lite lönlöst eftersom den fysiska Medeltidsveckan ställdes in och blev digital istället. Att då lägga tid på sömnad kändes lite onödigt eftersom barnen ändå inte skulle kunna ha kläderna nästa år.

Så vilket av mina andra intressen skulle jag grotta ner mig i? Att baka tårtor var inte aktuellt, för vem ska äta dem när man inte får träffas? Och vad är vitsen att baka vackra tårtor om de inte ska ätas? Dansträning var ju inte möjligt. Alltså fanns endast ett brinnande intresse kvar. Pälsbollar!

Säkert har du hört talas om begreppet "sommarkatt" och hur illa det ofta går för de katter som lämnas att klara sig själva när sommaren är slut. De katter som överlevt vintern skulle snart börja föda sina oskyldiga ungar utomhus. En farlig och ofta smärtsam miljö för en tamkatt. När jag nu hade både tid och möjlighet så var detta ett perfekt sätt att förena nytta

Paddi med bebisar 4v. gamla.

med nöje! Därmed beslutade jag att vi skulle öppna hemmet för en kattfamilj i nöd, och med vi så menade jag mig själv. Maken kunde få vara med på ett hörn om han ville.

Hur man övertalar sin make...

Att jag är en hysterisk djurvän och älskar allt som har päls och max fyra ben, det har maken vetat länge. Att jag kan gå fullständigt bananas när något djur behöver hjälp är han också väl medveten om. Många gånger har han himlat med ögonen och skakat upp-givet på huvudet över att jag alltid måste hjälpa när jag ser en ledsen pälsboll eller skadad pippifågel.

Så för att sälja in detta till min kära gubbe lovade jag att det inte skulle kosta oss något mer än tid och kärlek. Varpå jag åkte till Ikea och köpte hyllor, mattor, korgar och lådor för att kunna kattifiera gästrummet. Jag försäkrade att våra egna katter inte skulle riskera att drabbas av några otäcka sjukdomar som hemlösa katter kan ha drabbats av. Jag åkte därför till apoteket och köpte handsprit, engångshandskar, desinficeringsmedel och annat nyttigt.

Jag garanterade honom att ingen av katterna skulle stanna längre än nödvändigt och att maken inte skulle behöva göra mer med dessa katter än vad han själv önskade. Hur det gick med det återkommer

jag till. Jag måste nu inflika att jag gillar att han fortfarande tror på mig när jag bedyrar sådana här saker. Han borde ha bättre erfarenhet vid det här laget, men icke.

Familjen flyttar in

I slutet av maj kontaktade jag Frusna Tassar som är en djurskyddsförening som verkar i och omkring Göteborgsområdet och genom dem kom så en kattfamilj till oss.

De hade hittats vid en vältrafikerad tågstation och levde mycket farligt. Mamma Paddi med sina fyra små bäbisar på ca fyra veckor anlände en fredag eftermiddag. Tillsammans med dem kom också en annan hona som misstänktes vara dräktig och som hade setts mycket tillsammans med Paddi. Man gissade att dessa var mor och dotter.

Paddi var mycket försiktigt i början och väldigt rädd om sina små bäbisar. Det märktes att hon hade haft dåligt med mat för hon hade väldigt tunn päls och man kände varje kota längs ryggen på henne. Trots detta var hon duktig och diade sina små så gott hon kunde. Ungarna var modiga redan från första stund och började genast inspektera sitt nya hem.

Som jourhem behöver man ha tålmod och låta katterna veta att man inte vill dem något ont. Att

bygga upp förtroendet hos en katt som tidigare behandlats illa kan ta tid. Man får också vara beredd på en del klösmärken och annat den första tiden, men det är det värt. När de förstår att de kommit till en trygg plats så får man så mycket kärlek tillbaka.

Låt mig så presentera mina sommargäster

Rännstensungar som de var fick de namn efter vilda blommor, de hittades ju i en rabatt vid tågstationen och hade ändå överlevt trots den farliga miljön.

Den största ungen i kullen fick namnet *Narcissus*. Namnet betyder Påsklilja på latin och den kan ju växa på de mest oväntade platser.

Dessutom var han den av ungarna som höll sig mest för sig själv och verkade anse att han var sin egen bästa vän. Lite som den romerska guden som ser sig själv i en spegel och blir förälskad.

Taraxacum, som är det latinska namnet på Maskros, var den näst största av ungarna. Han fick detta namn eftersom han trots den ogästvänliga miljön han fötts i ändå visade att han skulle bli en stark och självsäker kille.

Dagen efter att de flyttade in började hans ena öga att rinna. Det visade sig att han hade en reva på hornhinnan och att han

skulle behöva behandling. Jag fick tvätta ögat flera gånger per dag och droppa antibiotika i det så det skulle läka. Han var ju inte van att bli hanterad av människor heller vilket gjorde att det blev många rivsår på mina händer under de första dagarna. Tack och lov så läkte ögat och synen verkar inte ha påverkats heller.

Därefter har vi *Lonicera* som betyder Kaprifol. Från början trodde jag att detta var en liten tös och därför är hans namn kanske lite feminint.

Han var minstingen i kullen men den charmigaste och mest framfusiga i kullen. Han tog fullständigt över alla ytor i rummet, precis som ett ogräs tar över rabatten om man inte ser upp.

Han var också den av ungarna som var mest förtjust i klappar och mys. Så fort jag kom in i rummet tog han sig upp i mitt knä och ville antingen busa eller ha klappar. Idag har han flyttat till sin egen familj och där gör han fortfarande skäl för sitt namn genom att han helt enkelt har tagit över hela det nya hemmet. De äldre katterna som bor där har fått stryka på foten och lämna plats åt en vilding.

Slutligen har vi den enda tjejen i familjen, *Majalis*. Även hon påminner om ett litet ogräs både i sin personlighet och sitt utseende. Hon är en försiktigt liten dam och riktigt kräsen. Namnet betyder Liljekonvalj, som ju är en vacker

blomma även om den räknas som ogräs ibland. De behöver de rätta förutsättningarna för att kunna trivas och så var det även med denna lilla fröken. Liten och söt men med en enastående envishet och vilja.

Den vackra mamman *Paddi* var försiktig och väldigt rädd i början. Hon hade fått sitt namn av den som räddade familjen från tågstationen. Hon har varit en fantastisk mamma och så mån om sina små.

Så vad skulle jag då återkomma till?

Det var ju så att jag hade lovat maken en massa saker innan katterna kom. Det var ju det där med att maken inte skulle behöva märka så mycket av dessa sommargäster. Där gick det inte riktigt som planerat.

Den där honan som upphittaren trodde var dräktigt och som kanske var *Paddis* mamma visade sig inte alls nöjd med att behöva dela rum med *Paddi* och alla hennes yrväder. Efter bara två dygn visade hon aggressivitet mot kattungarna och *Paddi* gick i försvarsläge.

Hon behövde flyttas ögona böj så att ingen skulle skadas. Men vart skulle hon flyttas? Det enda rum i huset som hade en dörr att stänga var det rum där maken

Majalis

Lonicera

Narcissus

sedan i mars hade installerat sin arbetsplats. Han arbetade ju hemifrån pga. Corona. Men här var det nödläge och något annat alternativ fanns inte. Katten flyttades till detta rum och eftersom hon varit så tillbakadragen tillsammans med kattfamiljen tänkte jag att hon nog inte skulle störa maken på arbetet. Ack som jag bedrog mig...

Katten visade sig vara en mycket närhetstörstande kisse som krävde massvis av klappar från alla människor hon såg. Nu var hon placerad i ett eget rum med tillgång till en egen människa under flera timmar varje dag. Självklart har hon krävt att maken ska lägga mest tid på att klappa henne och inte engagera sig allt för mycket i sitt arbete. Blev han för oengagerad mot henne gick hon helt sonika ett varv över tangentbordet så att han skulle förstå att det minsann var hennes tur att få uppmärksamhet igen.

Flera veckors spänning följde då jag försökte fastställa om hon var dräktig eller inte och samtidigt se till att maken kunde få jobba någorlunda i fred. Det slutade med att maken har förälskat sig i kattan och döpt henne till **Mirran**. Dessutom blev han lite sugen på att hon ska få stanna hos oss. Tack och lov var hon inte dräktig utan bara smått överviktigt så nu går hon på diet och ska snart kastreras, vaccineras och id-märkas. Förhoppningsvis ger maken med sig och låter henne flytta till en egen familj så hon kan få all den uppmärksamhet och kärlek som hon förtjänar. Hon gillar ju inte andra katter så därför är vårt hem inte det bästa för henne.

Summa summarum

Att maken endast på frivillig basis skulle umgås med dessa jourkatter kan man väl säga gick i stöpet eftersom Mirran har pockat på hans uppmärksamhet under all sin vakna tid.

Att det inte skulle kosta oss något ekonomiskt hade jag ju motbevisat så fort beslutet fattades eftersom inköpen faktiskt blev i högsta laget.

Den enda del av avtalet jag lyckats hålla är att inga smittor har drabbat våra egna katter och det måste jag ju säga är det viktigaste.

Det har varit en fantastisk sommar som har gett mig massor av energi och ödmjuk tacksamhet. Att se ungarna utveckla sina personligheter i en säker miljö, att se rädslan släppa ur Paddis ögon och ersättas med tillit. Att dessutom få så mycket uppskattning ifrån Mirran varje gång jag stack in näsan i rummet har gjort denna semester till en underbar upplevelse. Därför vill jag varmt rekommendera denna sysselsättning för dem som har tid, plats och möjlighet för det är det bästa jag gjort på väldigt länge.

Vid pennan

Teresé Antonsson

Mirran

Vackra Paddi

Taraxacum